

Prøveudskrivning, at denne er begrundet i de paa det afgørende Tidspunkt foreliggende rent lægelige Forhold og ikke i eventuelt andet Forhold fra den paagældendes Side, som henleder Politiets Opmærksomhed paa ham.

Af de Bestemmelser om de sindssyge, som er fastsat i Fællesregulativet for Statens Sindssygehospitaller, er nogle muligvis forældede. Men i Erkendelse heraf har Indenrigsministeriet netop gennem et sagkyndigt Udvalg taget disse Bestemmelser op til Revision. Direktoratet er af den Formening, at det er ad denne Vej, en Nyordning af de sindssyges Forhold bør foregaa, ogsaa fordi den er langt lettere at befare end Lovgivningsvejen.

Et Eksempel herpaa er den Vanskelighed, det har voldt at bringe Straffelovgivningen i Overensstemmelse med den siden 1866 stedfundne Udvikling inden for Kriminalogien. Men i en tilsvarende tilsyneladende blot endnu hastigere og mere revolutionerende Udvikling befinder Psykiatrien sig, saaledes at en eventuel Sindssyge-lov maaske allerede kort efter sin Vedtagelse vilde være forældet.

De Opgaver, Lovforslaget søger at løse, falder i vidt Omfang sammen med dem, der er stillet det ovennævnte, af Indenrigsministeren nedsatte sagkyndige Udvalg.

Dette gælder i første Række Adgangen for en sindssyg til selv at begære sig indlagt. En saadan Adgang, der hidtil ikke her i Landet har haft Hjemmel, er hjemlet i andre Lande, f. Eks. i Sverige, men medens der i den svenske Sindssygelov er truffet Bestemmelse om, at den paa egen Begæring indlagte ikke atter kan forlange sig udskrevet, vil det sikkert findes stemmende med dansk Retsopfattelse, at Udskrivning altid skal staa den paa egen Begæring indlagte aaben, medmindre Patienten er farlig. I modsat Fald synes Hensigten med at gøre Adgangen saa let som mulig til Sindssygehospitallerne direkte at være modarbejdet. Hospitalet maa ikke af de syge betragtes som en Fælde, der smækker i, naar man har vovet sig ind i den.

Det skal her indskydes, at Sondringen mellem et Sindssygehospitals „aabne“ og „lukkede“ Afdelinger beror paa rent lægelige Kriterier, og at der ingen retlig Distinktion er mellem Hospitalets forskellige Afdelinger. En saadan, der udelukkende har Hensyn til særlige Forhold i Udlandet, er ikke indført her i Landet og vil sikkert aldrig blive det, fordi den vilde paaføre de „lukkede“ Afdelinger et Præg af Haabløshed til Skade for de syge. I retlig Forstand er alle Hospitalets Afdelinger „aabne“ og bør vedblive at være det.

Om den for Indlæggelse fornødne Lægeerklæring, naar den syge selv begærer sig indlagt, skal kunne udfærdiges af en ved Hospitalet ansat Læge, kan ogsaa være Tvivl underkastet. Ikke saa meget af Frygt for uheldige Aftaler mellem Lægen og den syges paarørende, som fordi det nødig skulde hedde sig, at man kommer lettere ind, naar man søger en af Hospitalets Læger end en praktiserende Læge. Det er Direktoratet bekendt, at dette Standpunkt indtages inden for de praktiserende Lægers Kreds.

Af det meget fyldige Materiale angaaende fremmede Landes Retsregler paa det omhandlede Omraade, som er fremskaffet til Brug for Udvalget, fremgaar det, at Hensigten overalt har været at beskytte den sindssyge mod uberettiget Indlæggelse og Tilbageholdelse paa Hospitalet. Ifølge Lovforslaget synes det i første Række tilstræbt at tilvejebringe Hjemmel for Samfundet til at paatvinge de sindssyge Hospitalsindlæggelse og Tilbageholdelse.

Det Værn, der bør gives de sindssyge mod Overgreb fra Administrationens Side, bør være det samme som for alle andre Borgere, nemlig Domstolene. I nogle Retsforfatninger siges dette udtrykkeligt, og intet Steds synes Adgangen til Domstolene lukket for den sindssyge, selv om der er oprettet en særlig Klageinstans.

I visse Lande er saadanne Afgørelser henlagt til de Myndigheder, hvorunder Sundhedsvæsenet sorterer, men ingen Sinde under Justits- og Politivæsenet, der udelukkende er vant til at beskæftige sig med de sindssyge ud fra sikkerhedsmæssige Synspunkter.

I andre Lande er Afgørelserne henlagt til særlige Nævn, i hvilke foruden lægelig og juridisk Sagkundskab ogsaa rent medborgerlige Synspunkter er repræsenterede.

Ifølge Lovforslaget er der som Værn mod uberettiget Indlæggelse kun hjemlet et Overskøn over den indlæggende Læges Erklæring, afgivet af Amtslægen, der dog ikke kan formodes at besidde nogen særlig psykiatrisk Sagkundskab.